

○ คำพิพากษา

(ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ บ.๑๗/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่บ.๓๘/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองอุดรธานี

วันที่ ๒๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { นางสาวพรเพ็ญ สามเณร ผู้ฟ้องคดี
นายกเทศมนตรีตำบลอุบลมุง ที่ ๑
คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี ที่ ๒
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งผู้อำนวยการกองวิชาการและแผนงาน (นักบริหารงานทั่วไป) ระดับต้น สังกัดเทศบาลตำบลอุบลมุง ได้รับความเดือดร้อนเสียหายสืบเนื่องจากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินโดยสำนักตรวจสอบพิเศษภาค ๖ ได้มีหนังสือลับมาก ที่ ตผ ๐๐๔๖ อด/๐๕๖๗ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งว่าได้ตรวจสอบสืบสวนกรณีการเบิกค่าเช่าบ้านของพนักงานเทศบาลตำบลอุบลมุง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๔-๒๕๕๕ พบว่า การเบิกค่าเช่าบ้านของสิบเอก โสภัน วาโย เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน ระดับ ๓ เดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๕ ตามสัญญาเช่าบ้านฉบับลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ และของนายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ผู้อำนวยการกองคลัง (นักบริหารงานคลัง ๗) เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๕

/ตามสัญญา...

ตามสัญญาเช่าบ้านฉบับลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เป็นการทำสัญญาเช่าปลอม โดยปลอมลายมือชื่อเจ้าของบ้านและมีบุคคลอื่นร่วมในการกระทำความผิดแล้วนำสัญญาปลอมดังกล่าวยื่นขออนุมัติเบิกค่าเช่าบ้าน โดยคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีร่วมเป็นกรรมการด้วยได้ลงชื่อในแบบรายงานการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านโดยไม่ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงจนเป็นเหตุให้ผู้บังคับบัญชาหลงเชื่อและอนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้านตามคำขออันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง จึงให้ดำเนินการทางอาญา และทางวินัยร้ายแรงตามระเบียบของทางราชการกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง ลับ ที่ ๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยในส่วนของผู้ฟ้องคดีในฐานะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน กรณีจึงไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ผู้อื่นได้ประโยชน์มิควรได้ และรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายกับเทศบาลตำบลอุบลมุง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวน ฯ ได้รายงานการสอบสวน (แบบ สว.๖) ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีด้วยไม่ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้เช่าในประเด็นพักอาศัยอยู่จริงถือว่ากระทำผิดฐานไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ แต่การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวไม่มีเจตนาที่จะทำให้ราชการเสียหาย เพียงแต่ไม่ได้เอาใจใส่ ระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการอย่างเพียงพอ และการตรวจสอบเป็นไปอย่างประมาทเลินเล่อ เป็นความผิดตามข้อ ๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่องหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ เห็นควรให้ลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยให้ลงโทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๓ เดือน แต่ด้วยจากประวัติการรับราชการ การปฏิบัติราชการ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในระดับเป็นที่พอใจของทางราชการได้รับบำเหน็จความชอบ โดยการเลื่อนขั้นเงินเดือน อุทิศตนให้แก่ราชการ ไม่เคยมีประวัติการดำเนินการทางวินัยมาก่อน อีกทั้งไม่ปรากฏว่าได้รับประโยชน์ที่มิควรได้จากการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้โอกาสในการกลับตัว และเห็นแก่คุณงามความดีเห็นควรให้ลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรงโดยลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน และมีหนังสือ ลับ ที่ อด ๗๗๖๐๑.๑/๑๔ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ รายงานการลงโทษทางวินัยดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อดำเนินการต่อไป ต่อมา ศาลจังหวัดอุดรธานีมีคำพิพากษาในคดีอาญา คดีหมายเลขดำที่ ๒๘๑๘/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒๔๔/๒๕๕๖ ระหว่างพนักงานอัยการ โจทก์ นายกิตติศักดิ์ กิจขยัน จำเลยที่ ๑ นางสาวพรรณทิภา นิลสูงเนิน จำเลยที่ ๒ และคดีหมายเลขดำที่ ๒๕๙๔/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๙๕๔/๒๕๕๖ ระหว่างพนักงานอัยการ โจทก์ สิบเอก โสภณ วาโย จำเลยที่ ๑

/นางสาวศรีณรัตน์ ...

นางสาวศรีณรัตน์ หรือลัดดา คำกอดแก้ว หรือแก้วศรีธรรม จำเลยที่ ๒ มีสาระสำคัญเช่นเดียวกันว่าโทษจำคุกให้รอการลงโทษ ๒ ปี ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) ได้มีหนังสือลับ ที่ ปป ๐๐๑๗/๒๗ วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และครั้งที่ ๕๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ ตามรายงานผลการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ และได้ส่งเรื่องให้พนักงานอัยการดำเนินคดีอาญาแก่บุคคลดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือลับ ที่ อด ๗๗๖๐๗/๒ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๓ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อดำเนินการต่อไป ต่อมาศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ ได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อท ๒๓/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ อท ๒๙/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๖๓ ว่า จำเลยทั้งสามรวมทั้งผู้ฟ้องคดีด้วยละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ละเอียดรอบคอบและละเว้นปฏิบัติหน้าที่ซึ่งต้องไปดูสถานที่จริง แต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยทั้งสามปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนในการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว จึงถือว่าพฤติการณ์ไม่ร้ายแรงนัก ประกอบกับจำนวนเงินที่เบิกจ่ายไปไม่มากและมีการคืนเงินให้แก่เทศบาลตำบลอุบลมุงครบถ้วนแล้ว โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ได้มีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๖๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้แล้วในวันเดียวกัน แต่จนถึงปัจจุบันผู้ฟ้องคดีก็ยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์แต่อย่างใด อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แก้ไขคำสั่งที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ จากเดิมที่ตั้งตั้งแต่พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไป เป็นตั้งตั้งแต่วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไปแทน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เท่านั้น มีหน้าที่และอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๘ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ กรณีกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าได้กระทำความผิดแต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงยังไม่แล้วเสร็จจนรัฐธรรมนูญมีผลบังคับแล้วใช้เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะมีอำนาจดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวต่อไปได้ก็ต่อเมื่อได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วตามมาตรา ๖๒

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ เมื่อไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงในคราวประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และครั้งที่ ๕๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ แล้วมีมติชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดี ตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัย เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๒ แจ้งตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ท. ที่ ปป ๐๐๑๗/๒๗ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ขอให้พิจารณาลงโทษทางวินัย จึงเป็นการกระทำการโดยไม่มีอำนาจอันเป็นการกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีกล่าวหาผู้ฟ้องคดี แต่ตามรายงานการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใดแสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนในการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์แก่ผู้อื่น ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงแต่เพียงว่า ผู้ฟ้องคดีบกพร่อง ไม่ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ละเอียดรอบคอบไม่ไปดูสถานที่จริงเจือสมกับคำวินิจฉัยตาม คำพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ คดีหมายเลขดำที่ อท ๒๓/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ อท ๒๙/๒๕๖๓ อีกทั้ง ตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดอุดรธานี คดีอาญา หมายเลขดำที่ ๒๘๑๘/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒๔๔/๒๕๕๖ และคดีอาญาหมายเลขดำ ที่ ๒๕๙๔/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๙๔๕/๒๕๕๖ แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงว่าจำเลยทั้งสอง ได้ร่วมกันปลอมสัญญาเช่าบ้านแล้วนำสัญญาเช่าบ้านดังกล่าวไปขออนุญาตเบิกค่าเช่าบ้าน จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ฟ้องคดีที่ไม่ได้รู้เห็น ซึ่งพฤติการณ์และการกระทำของจำเลยทั้งสองดังกล่าว ได้นำสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของเจ้าของบ้านอันเป็นข้อมูลส่วนบุคคล มาใช้เป็นเอกสารหลักฐานประกอบสัญญาเช่าบ้าน เป็นการกระทำผิดโดยแยบยลจนผู้ฟ้องคดี หลงเชื่อว่ามีมีการเช่าบ้านและทำสัญญาเช่าบ้านจากเจ้าของบ้านจริง การมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และ การร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ จึงไม่ถูกต้องตามกฎหมายอันเป็นการกระทำ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๖๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอความเป็นธรรมในการพิจารณาลงโทษทางวินัยโดยขอให้นำคำพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริต และประพฤติมิชอบ ภาค ๔ คดีหมายเลขดำที่ อท ๒๓/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ อท ๒๙/๒๕๖๓ มาประกอบการพิจารณาด้วย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็หาได้ดำเนินการให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งที่ ฝ่ายปกครองต้องฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติตามคดีอาญา เนื่องจากคดีอาญามีมาตรฐานการพิสูจน์ที่จะ ลงโทษจำเลยได้จะต้องสิ้นสงสัย นอกจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริง

/และชี้มูล...

และข้อมูลเกี่ยวกับความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น ไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่นได้ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนในคราวประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และครั้งที่ ๕๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ แล้วมีมติชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ข้อ ๖ จึงเป็นการกระทำนอกเหนืออำนาจหน้าที่อันเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงมิได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบก่อนทำให้ผู้ฟ้องคดีมิได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนได้อย่างเต็มที่ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงเป็นการไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น อันเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษทางวินัยตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่ง ลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แก้ไขคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๖๓ โดยที่ยังมิได้ดำเนินการให้มีการเพิกถอนคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ โดยมีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งเสียก่อน กรณีจึงมีอาจลบล้างข้อเท็จจริงที่ว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำอีกครั้งหนึ่งสำหรับการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเรื่องเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษมาแล้ว และเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยหลักกฎหมายทั่วไปและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ที่มีมติเห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแจ้งตามหนังสือจังหวัดอุดรธานี ที่ อด ๐๐๒๓.๒/ว ๖๔๑๙ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๓ เรื่อง รายงานการประชุมคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี (ก.ท.จ. อุดรธานี) ครั้งที่ ๘/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ และคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ เรื่อง แก้ไขคำสั่งลงโทษปลด

/ออกจากราชการ...

ออกจากราชการ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ จึงเป็นการกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ที่แก้ไขคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ที่แก้ไขคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมาย ดำเนินการคืนสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีในการกลับเข้ารับราชการตามที่กฎหมายและระเบียบ กำหนดนับแต่วันที่ออกคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

๓. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ที่มีมติลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๔. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัย เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๒

๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการกองวิชาการและแผนงาน (นักบริหารงานทั่วไประดับต้น) สังกัดเทศบาลตำบลอุบลมุงในทันที และคืนสิทธิประโยชน์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีที่พึงได้รับในแต่ละช่วงเวลา ตั้งแต่ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจนถึงวันที่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ

๖. ขอให้ศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยเร่งด่วนและมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยด่วน

ศาลมีคำสั่งลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๖๔ ไม่รับคำขอตูเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ที่แก้ไขคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการไว้เป็นการชั่วคราว ศาลมีคำสั่งลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๕ ไม่รับคำขอตูเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า สำนักงาน ป.ป.ท. ได้มีหนังสือ ลับ ที่ ปป ๐๐๑๗/๒๗ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ ในคราวประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑

/เมื่อวันที่ ๑...

เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และครั้งที่ ๕๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ มีมติว่า นายปรีชา ชันทอง ขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานช่าง ระดับ ๖ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ นายอภิสิทธิ์ แสนชมพู ขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่งนักวิชาการเกษตร ระดับ ๕ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจสอบสภาพบ้านเช่ามีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๔) ประกอบมาตรา ๘๓ ส่วนกรณี ความผิดทางวินัยเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดอุดรธานี เรื่องหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจาก ราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ข้อ ๓ และข้อ ๖ ซึ่งเป็น กฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้พิจารณาประกาศคณะกรรมการ พนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัยและ การดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๘๙ วรรคสอง และประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจาก ราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ซึ่งเป็น กฎหมายซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในขณะที่มีการกล่าวหาว่ามีการกระทำความผิด อันถือว่าเป็นความผิด วินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงเป็นการชี้มูลความผิดที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ และมาตรา ๔๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้พิจารณาโทษทางวินัย ตามฐานความผิดดังกล่าวโดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษ ทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวน การสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย กล่าวคือ รายงานผลการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลับ ที่ อด ๗๗๖๐๗/๒ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอความเห็นว่าการลงโทษ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการพร้อมทั้งจัดส่งรายงานผลการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ให้ความเห็นชอบในการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การเลื่อนระดับ การเลื่อนขั้นเงินเดือนการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และ การร้องทุกข์หรือการอื่นใดที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล ตามนัยมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับประกาศ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๘๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ในสำนวนการสอบสวนทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘

/กัณยาน...

กันยายน ๒๕๖๓ ได้มีเห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แจ้งตามสำเนาหนังสือ จังหวัดอุดรธานี ที่ อด ๒๐๒๓.๒/ว ๖๔๑๙ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๓ เรื่อง รายงานการประชุม คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี (ก.ท.จ. อุดรธานี) ครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ และสำเนาหนังสืออำเภอหนองวัวซอ ที่ อด ๑๐๒๓.๒๓/๒๒๑๗ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๓ เรื่อง รายงานการประชุมคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี (ก.ท.จ. อุดรธานี) ครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ดังนั้นการออกคำสั่งจึงเป็นไปโดยชอบ ด้วยกฎหมาย ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ลงโทษปลดจากราชการ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ และคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ เรื่อง แก้ไขคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามที่ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้ความเห็นชอบในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ เป็นการออกคำสั่งที่เข้าเงื่อนไขห้ามตามหลักกฎหมายทั่วไปและขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ (ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ ขณะกระทำความผิด) นั้น ในกรณีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาโดยนำความเห็นของ คณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๓๒/๒๕๔๗ ตามหนังสือสำนักงาน ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. ที่ มท ๐๘๐๙.๒/ว ๑๐๖๒ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๗ ที่ว่าการพิจารณาโทษทางวินัยพนักงาน เทศบาลที่ต้นสังกัดได้สั่งลงโทษและ ก.ท.จ. ได้เห็นชอบแล้วถือเป็นที่สุดในการบริหารเท่านั้น ส่วนการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการไต่สวนและพิจารณาโทษทางวินัยแก่พนักงาน เทศบาลเป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงไม่ถือเป็นการพิจารณาโทษซ้ำซ้อน รายละเอียดปรากฏ ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๙.๕/ว ๒๑ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๓ เรื่อง การพิจารณาและการลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลเรื่องที่ถูกลงโทษทางวินัยมาแล้ว กรณีดังกล่าวจึงถือเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายคนละฉบับ ไม่ถือว่าเป็นการพิจารณาโทษซ้ำซ้อน เนื่องจากการออกคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ นั้น สืบเนื่องจากการตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน โดยสำนักตรวจสอบพิเศษ ภาค ๖ เมื่อได้ดำเนินการตรวจสอบพิจารณาจากพยานหลักฐานเห็นว่า มีพฤติการณ์น่าเชื่อถือเป็น การทุจริตหรือใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบก่อให้เกิดความเสียหาย จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้ดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง นายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ผู้อำนวยการกองคลัง (นักบริหารงานคลัง ๗) สิบเอก ไสภณ วาโย เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน ระดับ ๓ ซึ่งเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา นายอภิสิทธิ์ แสนชมพู นักวิชาการเกษตร ระดับ ๕ ผู้ฟ้องคดีและนายปรีชา ชันทอง เจ้าหน้าที่

/บริหารงานช่าง...

บริหารงานช่าง ระดับ ๗ ในฐานะคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน เป็นการจงใจ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบเพื่อให้ผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และคณะกรรมการดังกล่าวได้ดำเนินการสอบสวนเสร็จสิ้น และได้รายงานผลการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบเพื่อดำเนินการพิจารณาและสั่งลงโทษ ให้เหมาะสมกับความผิด ตามรายงานการสอบสวน แบบ สว.๖ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือน ผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ดังนั้น การพิจารณาโทษทางวินัยพนักงานเทศบาลที่ต้นสังกัดได้สั่งลงโทษ และ ก.ท.จ. ได้เห็นชอบ แล้วถือเป็นที่สุดเ็นทางบริหารเท่านั้น ส่วนการได้มีคำสั่งลงโทษที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ สั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ สืบเนื่องจากการดำเนินการทางคดีอาญา ซึ่งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินได้แจ้งต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีแก่ผู้ฟ้องคดี โดยอาศัย อำนาจตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจ เงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยกล่าวหาว่า เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารรับเอกสาร หรือ กรอกข้อความในเอกสารรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นอันเป็นเท็จ และ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เนื่องจากผู้ถูกร้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีใช้ ผู้บริหารระดับสูง และพฤติการณ์ตามคำร้องเรียนเข้าข่ายเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งถือเป็นการกระทำทุจริตในภาครัฐ ซึ่งอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ตามมาตรา ๓ ประกอบมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ พนักงานสอบสวนจึงส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการสอบสวนตามอำนาจหน้าที่ อีกทั้งการลงโทษ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๓ เดือนนั้น ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ข้อ ๘๗ กำหนดว่า “เมื่อนายกเทศมนตรีได้ดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานเทศบาล โดยสั่งลงโทษ หรืองดโทษตามข้อ ๘๔ หรือสั่งยุติเรื่องแก่พนักงานเทศบาลผู้ใดแล้ว ให้รายงาน ไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาลเพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาดำเนินการทางวินัยและ การให้ออกจากราชการ ตามข้อ ๘๕ วรรคสาม ทำความเห็นเสนอและคณะกรรมการพนักงานเทศบาลต้อง พิจารณามีมติให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่เลขานุการคณะกรรมการพนักงานเทศบาล ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยจากนายกเทศมนตรี” ซึ่งตามหนังสืออำเภอนองวัวขอ ที่ อด ๐๐๒๓.๒๓/๙๑๗ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๓ เรื่อง มติคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี

/เกี่ยวกับการ...

เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยพนักงานเทศบาลสังกัดเทศบาลตำบลอุบลมุง สรุปความได้ว่า “ตามที่ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ ได้พิจารณาการดำเนินการทางวินัยพนักงานเทศบาลตำบลอุบลมุง อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี จำนวน ๕ ราย ดังนี้ ๑. นายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลัง ระดับ ๗, ๒. สิบเอกโสภณ วาโย ตำแหน่งเจ้าพนักงานพัฒนาชุมชนระดับ ๓, ๓. นายปรีชา ชันทอง ตำแหน่งผู้อำนวยการกองช่าง ระดับ ๖, ๔. นายอภิสิทธิ์ แสนชมพู ตำแหน่งนักวิชาการเกษตร ระดับ ๕, ๕. ผู้ฟ้องคดีโดยที่ประชุมมีมติกรณีลำดับที่ ๑ และลำดับที่ ๒ ให้ส่งเรื่องคืนเทศบาลตำบลอุบลมุง เพื่อแจ้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมให้ชัดว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริงหรือไม่ รวมทั้งให้คณะกรรมการนำข้อเท็จจริง จากการไต่สวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมาประกอบการพิจารณาด้วย สำหรับลำดับที่ ๓ ลำดับที่ ๔ ลำดับที่ ๕ ที่ประชุมมีมติให้รอการพิจารณาพร้อมกับลำดับที่ ๑, ลำดับที่ ๒ แสดงให้เห็นว่า การออกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ผู้ฟ้องคดียังไม่ถึงที่สุด ดังนั้น การมีคำสั่งลงโทษ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ซึ่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการจึงไม่เป็นการลงโทษซ้ำซ้อนและเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในกรณีนี้ก็คือ มติคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี ครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ที่เห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวนการลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๘๕ ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติ ในกรณี คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งตามข้อ ๒๖ วรรคหก หรือนายกเทศมนตรีแล้วแต่กรณีเห็นว่า พนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ให้นายกเทศมนตรีเสนอคณะกรรมการพนักงานเทศบาล เพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการ พิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการซึ่งผู้นั้นสังกัดอยู่พิจารณา ทำความเห็นเสนอ ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้าม มิให้ลงโทษต่ำกว่าปลดออกจากราชการ และเมื่อคณะกรรมการพนักงานเทศบาลมีมติเป็นประการใด ให้นายกเทศมนตรีสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีพนักงานเทศบาลกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ซึ่งโทษทางวินัยตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๒๕ มี ๕ สถาน คือ (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ตัดเงินเดือน (๓) ลดขั้นเงินเดือน (๔) ปลดออก และ (๕) ไล่ออก โดยโทษ ปลดออกและไล่ออกตามประกาศดังกล่าวกำหนดให้เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

/เมื่อผู้ถูกฟ้องคดี...

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอความเห็นกรณีของผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้พิจารณาต่อไปแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ต้องพิจารณาเพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมต่อทุกคนที่เกี่ยวข้อง โดยอาศัยพยานหลักฐานจากเทศบาลตำบลอุบลบุ่งเป็นหลัก ทั้งนี้ การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะทำในรูปของคณะกรรมการ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้วก็จะทำเป็นมติแจ้งไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ปฏิบัติตามมตินั้นต่อไปโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ต้องสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว โดยกรณีของผู้ฟ้องคดีมีเหตุอันควรลดหย่อน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษให้ซึ่งโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจึงเป็นโทษปลดออกจากราชการตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๒๕ (๔) ด้วยเหตุดังกล่าวมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ที่มีมติเห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ท. ลับ ที่ ๒๔๓/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการทุจริตในภาครัฐ โดยมีพฤติการณ์กล่าวคือ สิบเอก โสภณ วาโย ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๔ และนายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕ ได้นำสัญญาเช่าบ้านปลอมยื่นขออนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านจากเทศบาลตำบลอุบลบุ่ง โดยมีนายปรีชา ชันทอง ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานช่าง ๖ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีตำแหน่งนิติกร ระดับ ๕ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ และนายอภิสิทธิ์ แสนชมพู ตำแหน่งนักวิชาการเกษตร ระดับ ๕ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจสอบสภาพบ้านเช่าได้ร่วมกันลงลายมือชื่อในแบบรายงานการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน โดยไม่ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าเช่าบ้านว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ ผู้เช่าได้เข้าพักอาศัยอยู่จริงหรือไม่ แต่ความจริงเจ้าของบ้านผู้ให้เช่าไม่เคยให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๔ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕ เช่าบ้าน ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้ค่าเช่าบ้านแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๔ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕ ไปเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ เหตุเกิดเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๔ ถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๔ ซึ่งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าวแล้วและไม่คัดค้านผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตามบันทึกรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบข้อกล่าวหาเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๐ ตามบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้วตามหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ และคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานประกอบด้วย พยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ ได้แก่ พยานหลักฐานฝ่ายผู้กล่าวหา พยานหลักฐานผู้ถูกกล่าวหา

/และพยานหลักฐาน...

และพยานหลักฐานที่คณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงได้รวบรวมจึงรับฟังข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีเป็นที่ยุติได้ว่า ขณะเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนิติกร ระดับ ๕ สังกัดเทศบาลตำบลอุบมุง ได้รับคำสั่งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็นคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านร่วมกับนายปรีชา ชันทอง และนายอภิสิทธิ์ แสนชมภู ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบมุง ที่ ๑๙๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ มีหน้าที่ต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิทธิการขอเบิกค่าเช่าบ้านของสิบเอก โสภณและนายกิตติศักดิ์ที่ได้ยื่นสิทธิขอเบิกค่าเช่าบ้านว่ามีหรือไม่ และตรวจสอบว่าผู้เช่าได้เช่าบ้านและพักอาศัยอยู่จริงหรือไม่ ระยะเวลาเริ่มต้นการเช่าบ้านและการเข้าพักอาศัยตลอดจนความเหมาะสมของอัตราค่าเช่า เปรียบเทียบกับสภาพแห่งบ้าน รวมทั้งข้อเท็จจริงต่างๆให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกดังกล่าวกลับกระทำการทุจริตต่อหน้าที่กรณีการเบิกค่าเช่าบ้านของสิบเอก โสภณ ตามสัญญาเช่าบ้านฉบับลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ และนายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ตามสัญญาเช่าบ้านฉบับลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านต้องตรวจสอบสิทธิการเช่า ต้องออกไปตรวจสอบข้อเท็จจริงยังที่ตั้งของบ้านเช่าเพื่อให้ทราบว่าบ้านที่เช่าดังกล่าวยังมีสภาพเป็นบ้านอยู่หรือไม่ และสอบยืนยันว่าผู้ให้เช่าได้ให้ผู้ยื่นคำขอเบิกค่าเช่าบ้านตามที่ระบุในสัญญาหรือไม่ แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกไม่ได้ไปทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิทธิการขอเบิกค่าเช่าบ้านตามที่ได้รับแต่งตั้ง แต่กลับรับรองว่าได้ตรวจสอบข้อเท็จจริง และรับรองว่าผู้ยื่นคำขอเบิกค่าเช่าบ้านมีการเช่าจริง สภาพห้องเหมาะสมกับราคาเช่า ทั้งที่ผู้ยื่นคำขอเบิกค่าเช่าบ้านไม่ได้ทำการเช่าบ้านจากเจ้าของบ้าน แต่ผู้ยื่นคำขอเบิกค่าเช่าบ้านได้ร่วมกับบุคคลอื่นจัดทำสัญญาเช่าบ้านโดยที่เจ้าของบ้านไม่ทราบเรื่อง และเจ้าของบ้านยืนยันว่าลายมือชื่อในสัญญาเช่าไม่ใช่ลายมือชื่อของตน ประกอบกับจากการไต่สวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า การเช่าบ้านดังกล่าวเป็นการทำสัญญาเช่าเพียงเพื่อจะได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านตามสิทธิเท่านั้น โดยไม่มีการเข้าพักอาศัยอยู่จริง ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวของสิบเอก โสภณ เป็นเหตุให้สิบเอก โสภณ และนางสาวศรีณรัตน์ คำกอดแก้ว หรือลัดดา แก้วศรีคราม และการกระทำของนายกิตติศักดิ์ เป็นเหตุให้นายกิตติศักดิ์ และนางสาวพรรณทิวา นิลสูงเนิน ได้ถูกฟ้องดำเนินคดีต่อศาลจังหวัดอุดรธานี เป็นคดีอาญา หมายเลขดำที่ ๒๕๕๔/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๕๔/๒๕๕๖ และคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๕๑๘/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒๔๔/๒๕๕๖ โดยคำพิพากษามีสาระสำคัญอย่างเดียวกันว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ มาตรา ๒๖๘ วรรคแรก มาตรา ๓๔๑ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ เป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกันลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานร่วมกันฉ้อโกงจำคุกคนละ ๑ ปี และปรับคนละ ๖,๐๐๐ บาท ฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิกับฐานร่วมกันใช้เอกสารสิทธิปลอม จำเลยทั้งสองเป็นผู้ปลอมเอกสารและใช้เอกสารสิทธินั้นเองจึงลงโทษฐาน

/ร่วมกันเป็น...

ร่วมกันเป็นผู้ใช้เอกสารสิทธิแต่กระหนงเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๘ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๖๕ มาตรา ๒๖๘ วรรคแรก มาตรา ๘๓ จำคุกคนละ ๒ ปี ปรับคนละ ๘,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ รวมทุกกระหนงแล้วคงจำคุกคนละ ๑ ปี ๖ เดือน และปรับคนละ ๗,๐๐๐ บาท แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษ ๒ ปี คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง จึงพิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่ต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิทธิ การขอเบิกค่าเช่าบ้าน แต่ได้ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ในการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิทธิ การขอเบิกค่าเช่าบ้านจริง จึงเป็นเหตุให้สืบเอก โสภณ และนายกิตติศักดิ์ ได้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน ทั้งที่ไม่ได้ทำการเช่าที่พักอาศัยจริง แต่เพียงเพื่อให้ได้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านตามสิทธิเท่านั้น จึงเป็น เหตุให้ราชการเกิดความเสียหาย การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่รับเอกสารหรือกรอกข้อความ ลงในเอกสาร รับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖๒ (๔) และมาตรา ๑๕๗ ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับรองเอกสารหรือกรอกข้อความ ลงในเอกสาร กระทำการรับรองซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นความเท็จ และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหาย แก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามนัยข้อ ๓ และข้อ ๑๑ ของประกาศคณะกรรมการพนักงาน เทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจาก ราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้นำเรื่องดังกล่าวเข้าพิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ประกอบครั้งที่ ๘๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ มีมติเอกฉันท์ วินิจฉัยชี้มูลความผิดอาญาและความผิดวินัยผู้ถูกกล่าวหาโดยเห็นสอดคล้องกับความเห็นของ คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงในส่วนของโทษทางวินัยเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการดังกล่าว ข้อ ๓ และข้อ ๖ ซึ่งกฎหมายที่ใช้บังคับขณะการทำความผิด สำนักงาน ป.ป.ท. ได้มีหนังสือลับ ที่ ปป ๐๐๑๗/๒๗ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่องนี้ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ส่วนที่

/ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า...

ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เท่านั้นที่มีหน้าที่และอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่ เมื่อไม่ปรากฏว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไต่สวน ข้อเท็จจริง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงในการประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และครั้งที่ ๕๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ แล้วมีมติชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจอันเป็นการกระทำโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า สำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ปช ๐๐๒๘/๐๓๔๑ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ แจ้งมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่อง การมอบหมายให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับตำแหน่งต่ำกว่าผู้อำนวยการกอง กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนของ ผู้ฟ้องคดีเองไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า สัญญาเช่าที่ทำขึ้นระหว่างผู้เช่ากับผู้ให้เช่าที่มี การลงลายมือชื่อในสัญญาเช่าทั้งสองฝ่าย ผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งเป็นกรรมการตรวจสอบการขอรับ ค่าเช่าบ้านยอมเชื่อโดยสุจริตว่าสัญญาเช่านั้นได้ทำโดยถูกต้องตามกฎหมายและผู้เช่าทั้งสองได้เข้า พักอาศัยอยู่จริง อีกทั้งเป็นบ้านของพนักงานเทศบาลตำบลอุบะมุง จึงไม่ได้สอบถาม ผู้ฟ้องคดีไม่มี จิตคิดเป็นโจรและไม่มีเจตนาที่จะกระทำความผิดทางอาญาและทางวินัย นั้น เห็นว่า เมื่อเรื่องดังกล่าว เข้าสู่การพิจารณาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ ผู้ฟ้องคดีกับพวกกลับ ยอมรับสารภาพว่า จำเลยทั้งสามมีหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยเจตนาทุจริตได้ทำการรับรองว่า ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วขอรับรองว่าบุคคลที่ทำนิติกรรมต่างๆ มีตัวตนจริง มีการเช่าจริง สภาพของห้องเหมาะสมกับราคาเช่า แล้วจึงสรุปความเห็นต่อผู้อนุมัติการเบิกค่าเช่าบ้านอันเป็น ความเท็จซึ่งความจริงแล้วจำเลยทั้งสามไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดี มีการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงอันสำคัญที่ขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิงข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ พิพากษาจำเลยทั้งสาม ละเลยต่อหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้งแต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติโดยทุจริต พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีกับพวกจึงไม่ครบองค์ประกอบของความผิดข้อ ๓ วรรคสาม ของประกาศ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ นั้น เห็นว่า แม้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ จะไม่มีคำพิพากษาดังกล่าว แต่เป็นกรณีที่ศาลพิเคราะห์ถึงเหตุบรรเทาโทษแก่ผู้ฟ้องคดี โดยนำรายงานการสืบเสาะและพินิจของ ผู้ฟ้องคดีกับพวกมาพิจารณาวินิจฉัยเท่านั้น เพื่อให้โอกาสจำเลยทั้งสามกลับตัวเป็นพลเมืองดี สักครั้งหนึ่ง อันมิได้หมายความว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกมิได้มีความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยชี้มูล ซึ่งจะเห็นได้จากการที่ศาลได้พิพากษาในช่วงต้นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

/มาตรา ๑๕๗...

มาตรา ๑๕๗ (เดิม) มาตรา ๑๖๒ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๓ ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และในทางกลับกันหากศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบ ภาค ๔ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกมิได้มีเจตนากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการโดยทุจริต โดยขัดแย้งตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลแล้ว ศาลต้องพิจารณาพิพากษายกฟ้องพนักงานอัยการ (โจทก์) ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างดังกล่าวจึงเป็นการเข้าใจที่คลาดเคลื่อนของผู้ฟ้องคดีเอง ไม่อาจรับฟังได้ นอกจากนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ของผู้ฟ้องคดีพิจารณาลงโทษทางวินัยตามอำนาจหน้าที่นั้น เป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๑ และเมื่อต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หน่วยงานต้นสังกัดได้ออกคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอาศัยอำนาจกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของหน่วยงาน จึงถือว่าเป็นกระบวนการที่ ถูกต้องครบถ้วนเป็นไปตามระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว ฉะนั้นการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการ ดำเนินการตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหาร ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งดังกล่าวถือ เป็นการดำเนินการตามที่กฎหมายบัญญัติ มีอาจดำเนินการเป็นอย่างอื่นได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น นั้น เห็นว่า คำว่า “ทุจริตในภาครัฐ” ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หมายถึง “ทุจริตต่อหน้าที่หรือประพฤติมิชอบในภาครัฐ” โดยใน พระราชบัญญัติเดียวกันนี้ได้บัญญัติความหมายของคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ไว้ว่า ปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งที่ตนมิได้มี ตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น หรือกระทำการอันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญาหรือตามกฎหมายอื่น ฉะนั้น จะเห็นได้ว่า คำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้บัญญัติให้รวมถึง “ความผิดฐานกระทำการ อันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวล กฎหมายอาญาหรือตามกฎหมายอื่น” ไว้ด้วย อันแตกต่างจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔ ซึ่งบัญญัติ ความหมายของนิยาม คำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ไว้ว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่ง

/หรือหน้าที่...

หรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ดังนี้ คำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีความหมายที่กว้างและครอบคลุมกว่าความหมายของคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจที่จะวินิจฉัยชี้มูลเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๔) ที่แม้ความผิดตามบทบัญญัติมาตรา มาตรา ๑๖๒ (๔) จะไม่มีองค์ประกอบความผิดในส่วนของ “โดยทุจริต” บัญญัติไว้ก็ตาม แต่ก็อยู่ในอำนาจในการพิจารณาวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ด้วย เนื่องจากความผิดตามบทบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งก็อยู่ในความหมายของคำว่า “ทุจริตในภาครัฐ” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับรองเอกสารหรือกรอกข้อความลงในเอกสาร กระทำการรับรองซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันความเท็จ และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยข้อ ๓ และข้อ ๖ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิดของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง จึงชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว นอกจากนี้ การไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยความผิดเกี่ยวกับฐานทุจริตในภาครัฐ ซึ่งเป็นกรณีผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดกรรมเดียวซึ่งผิดต่อกฎหมายหลายบท เช่น ในคดีนี้ที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดอื่นๆ ซึ่งเกิดจากมูลการกระทำความผิดในกรรมเดียวกันของผู้ฟ้องคดีได้ด้วยเพราะหากตีความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกัน ในการกระทำความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทได้แล้ว ก็ไม่มีทางอื่นใดที่จะดำเนินคดี

/ความผิดฐาน...

ความผิดฐานที่เกี่ยวข้องกันในการกระทำความผิดเดียวกันได้อีก เนื่องจากจะเป็นการดำเนินการสอบสวนและลงโทษทางวินัยที่ซ้ำซ้อนในการกระทำเดียวกัน ซึ่งส่งผลให้ผู้กระทำผิดมิได้รับการลงโทษ อันเป็นผลจากการตีความมิให้มีการบังคับใช้กฎหมาย และจะเป็นปัญหาในการปฏิบัติงานและส่งผลให้เกิดความไม่ยุติธรรมในการดำเนินคดีได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยตามนัยข้อ ๓ และข้อ ๖ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิดของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง จึงขอด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว และผูกพันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก และให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ฟ้องคดี ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบก่อนทำให้ไม่ได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนได้อย่างเต็มที่ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า เมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาจึงมีหนังสือที่ ปท ๐๐๑๔/๑๒๖๖ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๙ เชิญผู้ฟ้องคดีให้ไปรับทราบข้อกล่าวหา ต่อมาวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีได้มารับทราบข้อกล่าวหาโดยในวันดังกล่าว คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีก็เข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอด พร้อมทั้งได้รับบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาไปในวันดังกล่าวด้วยแล้ว ทั้งยังระบุว่าผู้ฟ้องคดีจะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๐ จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๐ ขอย้ายระยะเวลาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาออกไปอีก ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๐ ไปถึงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ โดยคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงก็มีข้อขัดข้อง ต่อมาผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ขอชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาจะเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ให้ระยะเวลาแก้ข้อกล่าวหากับผู้ฟ้องคดีอย่างเพียงพอตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดีทุกประการ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ นอกจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอชี้แจงเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๗ (๕) ประกอบมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ชี้มูลความผิดทางอาญาแก่ผู้ฟ้องคดี เพื่อให้พนักงานอัยการฟ้องคดีอาญาต่อผู้ฟ้องคดีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในส่วนนี้จึงเป็นการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มิใช่การใช้

/อำนาจทาง...

อำนาจทางปกครองหรือการดำเนินงานในทางปกครอง ข้อพิพาทเกี่ยวกับมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในเรื่องที่ยื่นอุทธรณ์ความผิดทางอาญาของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว มิใช่คดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องนี้ ส่วนที่มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ยื่นอุทธรณ์ความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหาร ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยอีก และให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวน ทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ของผู้ฟ้องคดี มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในส่วนการยื่นอุทธรณ์ความผิดทางวินัย จึงเป็นการเตรียมการ และการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี อันเป็นการพิจารณาทางปกครองเท่านั้น มิได้มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล ในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวัง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อน หรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีในเรื่องนี้ต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การกระทำของคณะกรรมการไต่สวน ข้อเท็จจริงและคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และ เป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ มิได้เป็นการปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดี โดยมีชอบด้วยกฎหมาย มิได้กระทำการใดโดยไม่มีอำนาจ หรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรืออำนาจ ตามกฎหมายโดยมิชอบ หรือเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือใช้ดุลยพินิจโดยมิชอบ หรือ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร หรือเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติ แห่งกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัดและการใช้ดุลยพินิจวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดี ได้กระทำความผิดอาญาและวินัยอย่างร้ายแรงก็เป็นการใช้ดุลยพินิจดังกล่าวเป็นไปโดยสุจริต ปราศจาก ความลำเอียงและอคติ

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในทำนอง เดียวกันกับคำฟ้องและเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างความเห็นของคณะกรรมการ กฤษฎีกา เรื่องเสรีจที่ ๓๒/๒๕๔๗ ตามหนังสือสำนักงาน ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. ที่ มท ๐๘๐๙.๒/ว ๑๐๖๒ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๗ ที่ว่าการพิจารณาโทษทางวินัยพนักงานเทศบาล ที่ต้นสังกัดลงโทษและ ก.ท.จ. ได้เห็นชอบแล้วถือเป็นที่สุดในการบริหารเท่านั้น ส่วนการที่

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ ดำเนินการไต่สวนและพิจารณาโทษทางวินัยแก่พนักงานเทศบาล เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงไม่ถือเป็นการพิจารณาโทษซ้ำซ้อน รายละเอียดปรากฏตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๙.๕/ว ๒๑ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๓ เรื่อง การพิจารณาและการลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลเรื่องที่ถูกลงโทษทางวินัยแล้ว นั้น เห็นว่า มูลคดีนี้มีได้เกิดจากการดำเนินการไต่สวนและพิจารณาโทษทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่เป็นการดำเนินการไต่สวนและพิจารณาโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ และไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ดำเนินการไต่สวนและพิจารณาทางวินัยตามกรณีนี้แต่อย่างใด อีกทั้ง แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ดำเนินการไต่สวนและพิจารณาโทษทางวินัยตามกรณีนี้ ก็หาทำให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจดำเนินการไต่สวนและพิจารณาโทษทางวินัยโดยไม่ถือเป็นการพิจารณาดำเนินการทางวินัยซ้ำเท่านั้นแต่หาทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีได้หลายครั้งสำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียวได้ไม่ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจรับฟังได้ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ที่เห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ถือเอารายงานและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นพยานหลักฐานพิจารณาโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ หาได้ดำเนินการพิจารณาจากพยานหลักฐานตามผลการตรวจสอบสืบสวนของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินโดยสำนักตรวจสอบพิเศษ ๖ (จังหวัดอุดรธานี) และสำนวนการสอบสวนทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงความผิดทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และได้ออกคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงสถานโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงและไม่อาจรับฟังได้

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า สำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ปช ๐๐๒๘/๐๓๔๑ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ แจ้งมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่องการมอบหมายให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับต่ำกว่าผู้อำนวยการกองกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม นั้น เห็นว่า หนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ดังกล่าวลงนามโดยรองเลขาธิการฯ รักษาการแทนเลขาธิการ

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการ ป.ป.ช. มิใช่ผู้มีอำนาจลงนามผูกพันสำนักงาน ป.ป.ช. เป็นเพียงเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานภายในสำนักงาน ป.ป.ช. อีกทั้ง คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นองค์กรกลุ่มและการดำเนินการใดๆ ที่จะมีผลบังคับผูกพันหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่อื่นจะต้องกระทำโดยมติที่ประชุมของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ดังกล่าว ไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติในการประชุมครั้งใด เมื่อใด ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการ หรือไม่ เพียงใด ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นเป็นกรณีๆ ไป ดังนั้น จึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๓๔ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๒ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หารับฟังได้ไม่ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างข้อเท็จจริงอันสำคัญที่ขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิง และหากศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกมิได้มีเจตนากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการโดยทุจริตโดยชัดแจ้งตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลแล้ว ศาลก็ควรพิจารณาพิพากษายกฟ้องพนักงานอัยการโจทก์นั้น เห็นว่า ในการปฏิบัติคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับเงินค่าเช่าบ้านทุกครั้ง ผู้ฟ้องคดีจะดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงด้านเอกสารในลำดับแรกได้แก่หนังสือสัญญาเช่า ทะเบียนบ้าน และสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ให้เช่าและผู้เช่าเพื่อตรวจสอบว่าการทำนิติกรรมเช่าและบุคคลผู้ให้เช่าและผู้เช่ามีตัวตนจริงหรือไม่ การตรวจสอบสภาพบ้านทั้งสองหลังที่สิบลอก โสภณ วาโย และนายกิตติศักดิ์ กิจขยัน เช่าพักอาศัยเพื่อขอเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ใช้เส้นทางผ่านบ้านทั้งสองหลังเป็นประจำ ผู้ฟ้องคดีได้ไปตรวจสอบพบว่าบ้านทั้งสองหลังมีอยู่จริง และมีความเหมาะสมสามารถให้เช่าเพื่อพักอาศัยเพื่อปฏิบัติราชการได้โดยบ้านของนายอุทัย คำกอดแก้ว ซึ่งให้สิบลอก โสภณ เป็นผู้เช่า นายอุทัยเป็นบิดาของนางสาวศรัณรัตน์ คำกอดแก้ว พนักงานจ้างในสังกัดของเทศบาลตำบลอุบะมุง และบ้านของนายพร ยาวะรา ซึ่งให้นายกิตติศักดิ์เป็นผู้เช่า นายพร เป็นตาของนางสาวพรรณทิภา นิลสูงเนิน พนักงานจ้างในสังกัดเทศบาลตำบลอุบะมุง ผู้ฟ้องคดีจึงเชื่อมั่นโดยสุจริตว่าในการยื่นเรื่องขออนุมัติเช่าบ้านของสิบลอก โสภณ และนายกิตติศักดิ์ ได้เช่าบ้านและพักอาศัยอยู่จริงตามสัญญาเช่าและได้ปฏิบัติหน้าที่ในการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการขอรับค่าเช่าบ้านตามแนวทางที่เคยปฏิบัติมาและเป็นไปตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๘๖ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น และคำสั่งเทศบาลตำบลอุบะมุง ที่ ๑๙๕/๒๕๕๔ เรื่อง แต่งตั้งกรรมการตรวจสอบการขอรับเงินค่าเช่าบ้าน ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ มีเพียงความบกพร่องเล็กน้อยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ละเอียดรอบคอบในการสอบถามนายอุทัย และนายพร ว่าให้สิบลอก โสภณ และนายกิตติศักดิ์ ตามลำดับ เช่าพักอาศัยจริงหรือไม่ และการที่ผู้ฟ้องคดีให้การ

/รับสารภาพ...

รับสารภาพตามคำฟ้องของพนักงานอัยการเนื่องจากผู้ฟ้องคดีสำคัญผิดในองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ว่า มี ๒ ฐานได้แก่ ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ซึ่งพนักงานอัยการฟ้องรวมกันมา และศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ ได้ออกหนังสือรับรองคดีถึงที่สุดไว้แล้ว เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๓ กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหาเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต แต่อย่างไรก็ดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีกล่าวหาผู้ฟ้องคดี แต่ตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใด แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนจากการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวหรือเพื่อแสวงหาประโยชน์แก่ผู้อื่นแต่อย่างใด ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงแต่เพียงว่าผู้ฟ้องคดีบกพร่องไม่ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ละเอียดรอบคอบ ไม่ไปดูสถานที่จริงเจือสมกับคำวินิจฉัยของศาลตามคำพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ คดีหมายเลขดำที่ อท ๒๓/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ อท ๒๙/๒๕๖๓ และคำพิพากษาของศาลจังหวัดอุดรธานี คดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๘๑๘/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒๔๔/๒๕๕๖ และคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๕๙๔/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๙๕๔/๒๕๕๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และครั้งที่ ๕๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ มีมติชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยร้ายแรงตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ ตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยเรื่องเลขดำที่ ป.ป.ท. ที่ ๑๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๒ แจ้งตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ท. ที่ ปป ๐๐๑๗/๒๗ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ขอให้พิจารณาโทษทางวินัย จึงไม่ถูกต้องตามกฎหมาย อันเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจที่จะวินิจฉัยชี้มูลเจ้าหน้าที่ของรัฐ กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๔) แม้มาตรา ๑๖๒ (๔) จะไม่มีองค์ประกอบความผิดในส่วนของโดยทุจริตบัญญัติไว้ และคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการเป็นไปตามระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยเคร่งครัด นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลเกี่ยวกับความผิดทางวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น ไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่นได้เนื่องจากตาม

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ (๔) มาตรา ๔๐ มีได้บัญญัติอำนาจหน้าที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดที่เกี่ยวข้องกันได้ตั้งเช่นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ และคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงมิได้แจ้งข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ข้อ ๖ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องส่งเรื่องกลับคืนมาให้คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานหักล้างข้อกล่าวหาตามขั้นตอนที่กฎหมายบัญญัติไว้ดังกล่าว แต่ถูกผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ก็หาได้ดำเนินการดังกล่าวไม่ จึงเป็นการไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อันเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้ง การกระทำของผู้ฟ้องคดีหาเป็นความผิดทางวินัยฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ วรรคสองของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานีดังกล่าว ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในส่วนการชี้มูลความผิดทางวินัยเป็นการเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองอันเป็นการพิจารณาทางปกครองเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีในเรื่องนี้ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคณะกรรมการและมีอำนาจตามกฎหมายในการมีมติชี้มูลความผิดทางอาญาและทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผลผูกพันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ต้องปฏิบัติตามโดยพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดไม่อาจใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยและพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีได้ตามมาตรา ๑๗ (๔) และมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกัน

/และปราบปราม...

และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มติซึ่งมีผลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผลเป็นการระงับหรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมทำนองเดียวกันกับคำให้การและเพิ่มเติมว่าการมีคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการสืบเนื่องจากผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินได้แจ้งพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยกล่าวหาว่า เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารรับเอกสารหรือกรอกข้อความในเอกสารรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นอันเป็นเท็จ และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เนื่องจากผู้ถูกร้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีใช้ผู้บริหารระดับสูง และพฤติการณ์ตามคำร้องเรียนเข้าข่ายเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งถือเป็นการกระทำทุจริตในภาครัฐ ซึ่งอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ตามมาตรา ๓ ประกอบมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ พนักงานสอบสวนจึงส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการสอบสวนตามอำนาจหน้าที่ อีกทั้งคำสั่ง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน นั้น ตามหนังสืออำเภอนองว้าวขอ ที่ อต ๐๐๒๓.๒๓/๙๑๗ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๓ แจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ ได้พิจารณาการดำเนินการทางวินัยพนักงานเทศบาลตำบลอบมุง อำเภอนองว้าวขอ จังหวัดอุดรธานี จำนวน ๕ ราย ดังนี้ ๑. นายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลัง ระดับ ๗ ๒. สิบเอกโสภณ วาโย ตำแหน่งเจ้าพนักงานพัฒนาชุมชน ระดับ ๓ ๓. นายปรีชา ชันทอง ตำแหน่งผู้อำนวยการกองช่าง ระดับ ๖ ๔. นายอภิสิทธิ์ แสนชมพู ตำแหน่งนักวิชาการเกษตร ระดับ ๕ ๕. ผู้ฟ้องคดี โดยที่ประชุมมีมติให้รอการพิจารณาพร้อมกับลำดับที่ ๑, ให้ส่งเรื่องคืนเทศบาลตำบลอบมุง เพื่อแจ้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมให้ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริงหรือไม่ รวมทั้งให้คณะกรรมการนำข้อเท็จจริงจากการไต่สวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมาประกอบการพิจารณาด้วย สำหรับลำดับที่ ๓ ลำดับที่ ๔ ลำดับที่ ๕ ที่ประชุมมีมติให้รอการพิจารณาพร้อมกับลำดับที่ ๑, ลำดับที่ ๒ แสดงให้เห็นว่าการออกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ผู้ฟ้องคดียังไม่ถึงที่สุด ดังนั้นการมีคำสั่งลงโทษที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงวันที่

/๙ พฤศจิกายน...

๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ซึ่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงไม่เป็นการลงโทษซ้ำซ้อน และเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ทำคำให้การเพิ่มเติม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า ไม่ประสงค์ที่จะให้การเพิ่มเติม และประสงค์ให้

ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไป

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๖ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สำนักตรวจสอบพิเศษภาค ๖ มีหนังสือ ลับมาก ที่ ตผ ๐๐๔๖ อด/๐๕๖๗ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าได้ตรวจสอบสืบสวนกรณีการเบิกค่าเช่าบ้านของพนักงานเทศบาลตำบลอุบลมุง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๔ - ๒๕๕๕ พบว่า การเบิกค่าเช่าบ้านของสิบเอก โสภณ วาโย ตำแหน่งเจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน ระดับ ๓ เดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๕ ตามสัญญาเช่าบ้าน ฉบับลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ และการเบิกค่าเช่าบ้านของนายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลัง (นักบริหารงานคลัง ๗) เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๕ ตามสัญญาเช่าบ้าน ฉบับลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เป็นการทำสัญญาเช่าปลอม โดยการปลอมลายมือชื่อเจ้าของบ้านและมีบุคคลอื่นร่วมในการกระทำความผิดแล้วนำสัญญาเช่าบ้านปลอมดังกล่าวยื่นขออนุมัติเบิกค่าเช่าบ้าน และคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านซึ่งมีผู้ฟ้องคดีร่วมเป็นกรรมการอยู่ด้วยได้ลงชื่อในแบบรายงานการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน โดยไม่ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าเช่าบ้านมีความเหมาะสมหรือไม่ ผู้เช่าได้เช่าบ้านและพักอาศัยอยู่จริงหรือไม่ ระยะเวลาเริ่มต้นการเช่าและการเข้าพักอาศัยเริ่มเมื่อใด และข้อเท็จจริงพบว่าเจ้าของบ้านไม่เคยให้บุคคลใดเช่าพักอยู่อาศัย จนเป็นเหตุให้ผู้บังคับบัญชาหลงเชื่อและอนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้านตามที่ขอ แล้วนำเงินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ตัวเองและผู้อื่น ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๘๖ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ ปกปิดข้อเท็จจริงซึ่งควรต้องแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง ตามนัยข้อ ๓ ข้อ ๖ ข้อ ๙ และข้อ ๑๑ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง

/หลักเกณฑ์...

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดขึ้นอันเป็นเท็จและเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินพิจารณาแล้วเห็นชอบกับผลการดำเนินการของสำนักตรวจสอบพิเศษ ภาค ๖ ให้ดำเนินการทางอาญาและทางวินัยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าว ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้รายงานการสอบสวน (แบบ สว. ๖) ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านซึ่งประกอบด้วย นายปรีชา ชันทอง นายอภิสิทธิ์ แสนชมพู และผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้เช่าในประเด็นการพักอาศัยอยู่จริง ถือว่ากระทำความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ แต่การปฏิบัติหน้าที่ที่ตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านไม่มีเจตนาที่จะทำให้ราชการเสียหายเพียงแต่การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจรับค่าเช่าบ้านไม่ได้เอาใจใส่ ระมัดระวัง รักษาผลประโยชน์ของทางราชการอย่างเพียงพอ และการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านเป็นไปอย่างประมาทเลินเล่อ เป็นความผิดตามข้อ ๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่องหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการสอบสวนการลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นควรลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยให้ลงโทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๓ เดือน แต่ด้วยจากประวัติการรับราชการ การปฏิบัติราชการได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับเป็นที่พอใจของทางราชการถือเป็นผู้มีความชอบในการได้รับบำเหน็จความชอบโดยการเลื่อนขั้นเงินเดือน การได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนและการอุทิศตนให้กับราชการที่ผ่านมาและไม่เคยมีประวัติการดำเนินการทางวินัยมาก่อน อีกทั้งไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการตรวจรับค่าเช่าบ้านได้รับประโยชน์ที่สมควรได้จากการปฏิบัติหน้าที่ จึงมีความเห็นเพื่อให้โอกาสในการกลับตัวและเห็นคุณงามความดีที่ผ่านมาเห็นควรลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไปและได้มีการบันทึกคำสั่งดังกล่าวในบัตรประวัติพนักงานส่วนตำบลของผู้ฟ้องคดีในช่องรายการที่ ๑๒ ความผิดทางวินัย เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ โดยปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลได้ลงชื่อกำกับไว้ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลับ ที่ อค ๗๖๐๑.๑/๑๔ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รายงานการลงโทษทางวินัยดังกล่าว พร้อมจัดส่งเอกสารประกอบการพิจารณา ต่อมา นายอำเภอหนองวัวซอได้มีหนังสือ ที่ อค ๐๐๒๓.๒๓/๙๑๗ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ในการประชุม...

ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ มีมติให้ส่งเรื่องคืนเทศบาลตำบล อุบมุงเพื่อแจ้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แสวงหาข้อเท็จจริงให้ชัดว่า สิบเอก โสภณ และ นายกิตติศักดิ์ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริงหรือไม่ รวมทั้งให้คณะกรรมการฯ นำข้อเท็จจริงจากการไต่สวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมาประกอบการพิจารณาด้วย และให้รอการพิจารณา นายปรีชา นายอภิสิทธิ์ และผู้ฟ้องคดี พร้อมกับบุคคลทั้งสองดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้รายงานผลการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงให้ดำเนินการ โดยเร็ว จากนั้นสำนักงาน ป.ป.ท. ได้มีหนังสือลับ ที่ ปป ๐๐๑๗/๒๗ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ และเอกสารที่เกี่ยวข้องในคราวประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และครั้งที่ ๕๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ มีมติว่า นายปรีชา นายอภิสิทธิ์ และผู้ฟ้องคดีผู้ถูกกล่าวหา มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๔) ประกอบมาตรา ๘๓ ซึ่งได้ส่งเรื่องให้พนักงานอัยการเพื่อดำเนินคดีอาญาแก่บุคคลดังกล่าวแล้ว ส่วนความผิดทางวินัยเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจาก ราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ข้อ ๓ และข้อ ๖ ซึ่งเป็นกฎหมาย ที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด ดังนั้น เพื่อปฏิบัติตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติ มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงขอส่งรายงาน การไต่สวนข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้องมาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของเทศบาลอุบมุง ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่องโดยมีต้องดำเนินการสอบสวนทางวินัยอีก และเมื่อดำเนินการลงโทษทางวินัย แล้วให้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งรายงานผลการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโทษทางวินัย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรงเห็นควรลงโทษปลดผู้ถูกกล่าวหาทั้งสามรวมทั้งผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ อนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหาทั้งสามแล้วโดยมีคำสั่งลงโทษ ตัดเงินเดือน ๕% มีกำหนด ๓ เดือน แต่ยังไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๒ ในการประชุม ครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ มีมติให้ลงโทษปลดออกจาก ราชการทั้งสามรายรวมทั้งผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไป ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๖๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แก้ไขคำสั่ง

/ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓...

ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เนื่องจากมีข้อบกพร่องไม่ได้ระบุวันที่ให้คำสั่งมีผล
จึงขอแก้ไขวันที่คำสั่งมีผลจากเดิม “ทั้งนี้พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไป” เป็น “ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่
๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไป” แทน แต่จนถึงขณะนี้ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผล
การพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว
คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของเทศบาลตำบลอบมุงโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอบมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ที่ลงโทษปลด
ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์
๒๕๖๔ ที่แก้ไขคำสั่งดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “ทุจริตในภาครัฐ”
หมายความว่า ทุจริตต่อหน้าที่หรือประพฤตินอกขอบในภาครัฐ “ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า
ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใด
ในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น
หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเอง
หรือผู้อื่น หรือกระทำการอันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่ง
หน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญาหรือตามกฎหมายอื่น มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า
เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณี
มีมูลความผิดทางวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยัง
ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัย
ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก
ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ
ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ
หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น ๆ แล้วแต่กรณีสำหรับผู้ถูกกล่าวหา
ซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่า
ผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้ประธานกรรมการส่งรายงาน
และเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ไปยังผู้บังคับบัญชาหรือ
ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า เมื่อได้รับ
รายงานตามมาตรา ๔๐ ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษภายใน
สามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนา
คำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ทราบ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การออกคำสั่งเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับ การเลื่อนขั้นเงินเดือน การสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ หรือการอื่นใดที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล ให้เป็นอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด ... มาตรา ๒๓ วรรคหก บัญญัติว่า ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาบังคับใช้กับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลด้วยโดยอนุโลม ทั้งนี้ โดยให้การใช้อำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล คณะกรรมการพนักงานเทศบาลหรือนายกเทศมนตรีแล้วแต่กรณี ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานเทศบาลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริตและเที่ยงธรรม วรรคสาม กำหนดว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานเทศบาลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดุสาหะ เอาใจใส่ รมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการและต้องไม่ประมาทเลินเล่อ ในหน้าที่ราชการ วรรคสอง กำหนดว่า การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานเทศบาลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการมติคณะรัฐมนตรีและนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ วรรคสอง กำหนดว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๑๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานเทศบาลต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย วรรคสอง กำหนดว่า การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สำนักตรวจสอบพิเศษภาค ๖ มีหนังสือ ลับมาก ที่ ตย ๐๐๔๖ อด/๐๕๖๗ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ได้ตรวจสอบสืบสวนกรณีการเบิกค่าเช่าบ้านของพนักงานเทศบาลตำบล อุบลมุง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๔ - ๒๕๕๕ พบว่า การเบิกค่าเช่าบ้านของสิบเอก โสภัน วาโย เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน ระดับ ๓ เดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือน เมษายน ๒๕๕๕ ตามสัญญาเช่าบ้าน ฉบับลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ และการเบิกค่าเช่าบ้าน ของนายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ผู้อำนวยการกองคลัง (นักบริหารงานคลัง ๗) เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท

/ตั้งแต่เดือน...

ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๕ ตามสัญญาเช่าบ้าน ฉบับลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เป็นการทำสัญญาปลอมโดยการปลอมลายมือชื่อเจ้าของบ้านแล้วนำสัญญาปลอมดังกล่าวยื่นขออนุมัติเบิกค่าเช่าบ้าน และคณะกรรมการตรวจการขอรับค่าเช่าบ้าน ซึ่งประกอบด้วย นายปรีชา ชันทอง นายอภิสิทธิ์ แสนชมพู และผู้ฟ้องคดี ได้ลงชื่อในแบบรายงานการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน โดยไม่ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงอันเป็นการไม่ปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๘๖ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงให้ดำเนินการทางอาญาและทางวินัยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าว ต่อมา คณะกรรมการดังกล่าวได้รายงานการสอบสวน (แบบ สว.๖) ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านไม่ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้เช่าในประเด็นการพักอาศัยอยู่จริง ถือว่ากระทำความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ แต่การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวไม่มีเจตนาที่จะทำให้ราชการเสียหายเพียงแต่ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ได้เอาใจใส่ รมั้ดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการอย่างเพียงพอ และการตรวจสอบขอรับค่าเช่าบ้านเป็นไปอย่างประมาทเลินเล่อ เป็นความผิดตามข้อ ๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ เห็นควรลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีในฐานะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป และได้มีหนังสือลับ ที่ อด ๗๗๖๐๑.๑/๑๔ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รายงานการลงโทษทางวินัยดังกล่าว พร้อมจัดส่งเอกสารประกอบการพิจารณา ต่อมาสำนักงาน ป.ป.ท. ได้มีหนังสือลับ ที่ ปป ๐๐๑๗/๒๗ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่อง เลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ และเอกสารที่เกี่ยวข้องในคราวประชุมครั้งที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และครั้งที่ ๕๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๒ มีมติว่า นายปรีชา นายอภิสิทธิ์ และผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกกล่าวหา มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๒ (๔) ประกอบมาตรา ๘๓ ซึ่งได้ส่งเรื่องให้พนักงานอัยการเพื่อดำเนินคดีอาญาแก่บุคคลดังกล่าวแล้ว ส่วนความผิดทางวินัยเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ และข้อ ๖ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด ดังนั้น เพื่อปฏิบัติตาม

/มาตรา ๔๐...

มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงขอส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้องมาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของเทศบาลอุบลมุง ซึ่งตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๑ ของคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ท. ลับ ที่ ๒๔๓/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ข้อ ๑๕ เหตุผลในการพิจารณาวินิจฉัยสรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดีผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่ง นิติกร ระดับ ๕ สังกัดเทศบาลตำบลอุบลมุง ได้รับคำสั่งจากเทศบาลตำบลอุบลมุงให้เป็นคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านร่วมกับนายปรีชา ชันทอง ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และนายอภิสิทธิ์ แสนชมภู ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ที่ ๑๙๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ มีหน้าที่ต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิทธิการขอเบิกค่าเช่าบ้านของสิบเอก โสภณ และนายกิตติศักดิ์ ที่ได้ยื่นสิทธิขอเบิกค่าเช่าบ้านว่ามีสิทธิเช่าหรือไม่ และตรวจสอบว่าผู้เช่าได้เช่าบ้านและพักอาศัยอยู่จริงหรือไม่ ระยะเวลาเริ่มต้นการเช่าบ้านและการเข้าพักอาศัยตลอดจนความเหมาะสมของอัตราค่าเช่า เปรียบเทียบกับสภาพแห่งบ้าน รวมทั้งข้อเท็จจริงต่างๆให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ แต่ผู้ฟ้องคดี นายปรีชา และนายอภิสิทธิ์ มิได้ปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านตามที่ได้รับแต่งตั้ง กล่าวคือ กรณีการเบิกค่าเช่าบ้านของสิบเอก โสภณ ตามสัญญาเช่าบ้านฉบับลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ ระบุเช่าบ้านของนายอุทัย บ้านเลขที่ ๖๔ หมู่ที่ ๑ ตำบลอุบลมุง อำเภอหนองบัวขอม จังหวัดอุดรธานี ระยะเวลาการเช่า ๑ ปี เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ อัตราค่าเช่าเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงการขอรับค่าเช่าบ้านต้องตรวจสอบสิทธิการเช่าบ้านของสิบเอก โสภณ ว่ามีหรือไม่ ต้องออกไปตรวจสอบข้อเท็จจริงยังที่ตั้งของบ้านเช่าของนายอุทัยดังกล่าว เพื่อให้ทราบว่าบ้านเลขที่ดังกล่าวของนายอุทัยยังมีสภาพเป็นบ้านอยู่หรือไม่ และสอบถามยืนยันว่านายอุทัยได้ให้สิบเอก โสภณ เช่าบ้านตามที่ระบุในสัญญาหรือไม่ ลายมือชื่อที่ปรากฏในสัญญาเช่าบ้านเป็นของนายอุทัยหรือไม่ การเช่าบ้านเป็นการเช่าทั้งหลังหรือว่าเป็นการเช่าบางส่วนภายในบ้านเท่านั้น เพื่อประเมินว่าเหมาะสมกับราคาที่เขาหรือไม่ และผู้เช่าได้เข้าพักอาศัยที่บ้านเช่าหรือไม่ อย่างไร ระยะเวลาการเช่าเริ่มแต่เมื่อใด แล้วจัดทำรายงาน รายงานการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาอนุมัติต่อไป แต่ปรากฏว่าบ้านของนายอุทัยได้ใช้เป็นที่อยู่อาศัยของบุคคลในครอบครัวเท่านั้นไม่เคยให้สิบเอก โสภณ หรือบุคคลอื่นเช่าเช่นเดียวกันกับกรณีการเบิกค่าเช่าบ้านของนายกิตติศักดิ์ ตามสัญญาเช่าบ้านฉบับลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ในอัตราเงินเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงการขอรับค่าเช่าบ้านต้องทำการตรวจสอบสิทธิการขอเบิกค่าเช่าของนายกิตติศักดิ์ว่ามีหรือไม่

/ต้องออกไป...

ต้องออกไปตรวจสอบข้อเท็จจริงยังที่ตั้งของบ้านของนายพรณ บ้านเลขที่ ๑๒๖ หมู่ที่ ๙ ตำบลอุบมุง อำเภอหนองบัวซอ จังหวัดอุดรธานี และสอบยืนยันนายพรว่าได้ให้นายกิตติศักดิ์ เช่าบ้านตามที่ระบุในสัญญาหรือไม่ ลายมือชื่อที่ปรากฏในสัญญาเช่าบ้าน ฉบับลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เป็นของนายพรจริงหรือไม่ และผู้เช่าได้เข้าพักอาศัยที่บ้านเช่าหรือไม่ ระยะเวลาการเช่า เริ่มแต่เมื่อใด แล้วจัดทำรายงานการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาอนุมัติเบิกจ่ายต่อไป แต่ปรากฏว่าบ้านของนายพร ได้ใช้เป็นที่อยู่อาศัยของบุคคล ในครอบครัวเท่านั้น ไม่เคยให้นายกิตติศักดิ์หรือบุคคลอื่นใดเช่าบ้านหลังดังกล่าวหรือไม่เคยแบ่งห้อง ภายในบ้านให้นายกิตติศักดิ์หรือบุคคลอื่นเช่า โดยคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายแต่อย่างใด เป็นเหตุให้สิบเอก โสภณ ได้รับค่าเช่าบ้าน จากเทศบาลตำบลอุบมุงตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๕ รวม ๙ เดือน เป็นเงินจำนวน ๑๓,๕๐๐ บาท และนายกิตติศักดิ์ได้รับค่าเช่าบ้านจากเทศบาลตำบลอุบมุง ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๕๕ รวม ๖ เดือน เป็นเงินจำนวน ๑๘,๐๐๐ บาท ทั้งที่ไม่ได้เช่าและไม่ได้เข้าพักอาศัยอยู่ในบ้านที่อ้างว่าเช่าจริงนั้น เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดี นายปรีชา และนายอภิสิทธิ์ ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้าน ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบมุง ที่ ๑๙๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ มีหน้าที่ต้อง ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิทธิการขอเบิกค่าเช่าบ้านของสิบเอก โสภณและนายกิตติศักดิ์ที่ได้ ยื่นสิทธิขอเบิกค่าเช่าบ้านว่า มีสิทธิเช่าหรือไม่ มีการเช่าบ้านและพักอาศัยอยู่จริงหรือไม่ ระยะเวลาเริ่มต้นการเช่าบ้านและการเข้าพักอาศัยตลอดจนความเหมาะสมของอัตราค่าเช่า เปรียบเทียบกับสภาพแห่งบ้าน รวมทั้งข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทาง ราชการ ในการตรวจสอบสภาพบ้านทั้งสองหลังที่สิบเอก โสภณ วาโย และนายกิตติศักดิ์ กิจขยัน เช่าพักอาศัยเพื่อขอเบิกจ่ายเงินค่าเช่าบ้านนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ใช้เส้นทางผ่านบ้านทั้งสองหลัง เป็นประจำ ผู้ฟ้องคดีได้ไปตรวจสอบพบว่าบ้านทั้งสองหลังมีอยู่จริงและมีความเหมาะสมสามารถ ให้เช่าเพื่อพักอาศัยเพื่อปฏิบัติราชการได้โดยบ้านของนายอุทัย คำกอดแก้ว ซึ่งให้สิบเอก โสภณ เป็นผู้เช่า นายอุทัยเป็นบิดาของนางสาวศรัณรัตน์ คำกอดแก้ว พนักงานจ้างในสังกัดของเทศบาลตำบลอุบมุง และบ้านของนายพร ยาวะรา ซึ่งให้นายกิตติศักดิ์เป็นผู้เช่า นายพร เป็นตาของนางสาวพรรณทิภา นิลสูงเนิน พนักงานจ้างในสังกัดเทศบาลตำบลอุบมุง ผู้ฟ้องคดีจึงเชื่อมั่นโดยสุจริตว่าในการยื่นเรื่อง ขออนุมัติเช่าบ้านของสิบเอก โสภณ และนายกิตติศักดิ์ ได้เช่าบ้านและพักอาศัยอยู่จริงตามสัญญาเช่า จากพฤติการณ์ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีกับนายปรีชา และนายอภิสิทธิ์ มิได้ปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบการขอรับ ค่าเช่าบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นเหตุให้สิบเอก โสภณและนายกิตติศักดิ์ได้รับเงินค่าเช่าบ้านจาก เทศบาลตำบลอุบมุงไปจำนวน ๑๓,๕๐๐ บาท และ ๑๘,๐๐๐ บาท ตามลำดับ เป็นพฤติการณ์ ในลักษณะไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดสาหะ เอาใจใส่ รั้งมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ

/และประมาท...

และประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยตามข้อ ๕ วรรคหนึ่ง ของประกาศ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ยังถือไม่ได้ว่าการกระทำดังกล่าวทำให้เทศบาลตำบลอุบลมุงได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง อันจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๕ วรรคหนึ่ง อีกทั้งรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับ ประโยชน์จากการกระทำดังกล่าว หรือมีเจตนาหรือรู้เห็นเป็นใจให้สิบเอก โสภณและ นายกิตติศักดิ์ได้รับเงินค่าเช่าบ้านจากเทศบาลตำบลอุบลมุงไปโดยรู้อยู่แล้วว่าสิบเอก โสภณและ นายกิตติศักดิ์ไม่ได้เช่าและไม่ได้เข้าพักอาศัยอยู่ในบ้านที่อ้างว่าเขาจริง อันจะถือว่าผู้ฟ้องคดี ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ที่เป็นกรรมการตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับ ตนเองหรือผู้อื่น กรณีจึงถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิด วินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม และรับฟังไม่ได้ว่าการที่คณะกรรมการตรวจสอบการขอรับ ค่าเช่าบ้านรับรองว่าได้ตรวจสอบข้อเท็จจริง และรับรองว่าสิบเอกโสภณมีการเช่าจริงสภาพห้อง เหมาะสมกับราคาเช่า เป็นการรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันจะเป็นความผิดวินัยตามข้อ ๑๑ ของประกาศฉบับเดียวกัน ดังนั้น คำสั่งลงโทษทางวินัยตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการลงโทษผู้ฟ้องคดี ที่กำหนดโทษหนักกว่าโทษที่ผู้ฟ้องคดีควรจะได้รับ ฉะนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ให้ลงโทษ วินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอาจถือเอารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวน การสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยเพื่อรับฟังและลงโทษทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ ดังนั้น กระบวนการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถือเอารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของ คณะกรรมการสอบสวนวินัยเพื่อรับฟังและลงโทษทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยขั้นตอนและวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญตามที่พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และ ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ กำหนดไว้ นอกจากนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา

/๓ เดือน...

๓ เดือน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รายงานการลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง พร้อมจัดส่งสำเนาคำสั่งลงโทษทางวินัยและสำนวนการสอบสวน ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ ได้พิจารณาการดำเนินการทางวินัยพนักงานเทศบาลตำบลอุบลมุง อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี จำนวน ๕ ราย ดังนี้ นายกิตติศักดิ์ กิจขยัน ตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลัง ระดับ ๗ สิบเอก ไสภณ วาโย ตำแหน่งเจ้าพนักงานพัฒนาชุมชน ระดับ ๓ นายปรีชา ชันทอง ตำแหน่งผู้อำนวยการกองช่าง ระดับ ๖ ผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งนิติกร ระดับ ๖ และนายอภิสิทธิ์ แสนชมพู ตำแหน่งนักวิชาการเกษตร ระดับ ๔ โดยที่ประชุมมีมติให้ส่งเรื่องคืนเทศบาลตำบลอุบลมุงเพื่อแจ้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยให้แสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมให้ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริงหรือไม่ รวมทั้งให้คณะกรรมการนำข้อเท็จจริงจากการไต่สวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมาประกอบการพิจารณาด้วย ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอความเห็นว่าการลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการพร้อมทั้งจัดส่งรายงานผลการไต่สวนข้อเท็จจริง เรื่องเลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แจ้งตามสำเนาหนังสือจังหวัดอุดรธานี ที่ อต ๒๐๒๓.๒/ว ๖๔๑๙ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๓ เรื่อง รายงานการประชุมคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี (ก.ท.จ.อุดรธานี) ครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ และสำเนาหนังสืออำเภอหนองวัวซอ ที่ อต ๑๐๒๓.๒๓/๒๒๑๗ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๓ เรื่อง รายงานการประชุมคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานี (ก.ท.จ.อุดรธานี) ครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ นั้น เห็นว่า คำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ที่ ๕/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ % เป็นเวลา ๓ เดือน เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีผลกระทบต่อสถานะภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครอง และคำสั่งทางปกครองดังกล่าวย่อมมีผลตราบเท่าที่ยังไม่มีการเพิกถอนหรือสิ้นผลลงโดยเงื่อนไขหรือโดยเหตุอื่น ตามนัยมาตรา ๕ และมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ว่าคำสั่งทางปกครองนั้นจะเป็นคำสั่งที่ชอบหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม ฉะนั้น แม้คำสั่งดังกล่าวจะเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากยังไม่ผ่านความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ตาม แต่ก็ไม่มีผลทำให้คำสั่งดังกล่าวไม่มีผลบังคับหรือถูกเพิกถอน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ และมีคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ที่ ๒/๒๕๖๔

/ลงวันที่ ๒๓...

ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แก่ไขคำสั่งดังกล่าว อันเนื่องมาจากกรณีผู้ฟ้องคดีกับนายปรีชา และนายอภิสิทธิ์ มิได้ปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบการขอรับค่าเช่าบ้านตามที่ได้รับมอบหมายเป็นเหตุให้สิบเอกโสภณและนายกิตติศักดิ์ได้รับเงินค่าเช่าบ้านจากเทศบาลตำบลอุบลมุงไปจำนวน ๑๓,๕๐๐ บาท และ ๑๘,๐๐๐ บาท ตามลำดับ ในขณะที่คำสั่งเดิมยังไม่ถูกเพิกถอน กรณีจึงเป็นการลงโทษบุคคลมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับการกระทำความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำความผิดครั้งเดียว ซึ่งไม่มีกฎหมายให้อำนาจกระทำได้ การกระทำดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาจึงเห็นว่าคำสั่งของเทศบาลตำบลอุบลมุงโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ซึ่งแก้ไขคำสั่งดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๓ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น เห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว เป็นเพียงการเตรียมการหรือการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ มติดังกล่าวจึงยังไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ได้รับเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะมีสิทธิฟ้องให้เพิกถอนมติดังกล่าวได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามรายงานการไต่สวน เรื่อง เลขดำ ป.ป.ท. ที่ ๑๑๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๒ นั้น เห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผลทางกฎหมายเป็นเพียงความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยเท่านั้น ย่อมไม่เกิดผลออกไปสู่ภายนอก จึงยังไม่กระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี การชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการก่อนออกคำสั่งลงโทษเท่านั้น ไม่ใช่คำสั่งทางปกครองที่จำต้องเพิกถอนแต่อย่างใด

ข้ออ้างและข้อโต้แย้งอื่นนอกจากนี้ไม่จำต้องวินิจฉัย เนื่องจากผลการวินิจฉัยไม่มีผลทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป

พิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งเทศบาลตำบลอุบลมุง ลับ ที่ ๒/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ที่แก้ไขคำสั่งดังกล่าว

/ควรดำเนินการ...

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โดยมีข้อสังเกตว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ควรดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีได้กลับคืนดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองวิชาการและแผนงาน (นักบริหารงานทั่วไป) ระดับต้น สังกัดเทศบาลตำบลอุบะมุง หรือเทียบเท่า และคืนสิทธิพึงมีพึงได้แก่ผู้ฟ้องคดี

นายพีระศักดิ์ นาดิ

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองอุตรธานี

นายบพิธ สรสิทธิ์

ตุลาการศาลปกครองอุตรธานี

นางสาวณัฐชญา พลศักดิ์

ตุลาการศาลปกครองอุตรธานี

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายยรรยง ธัญทะพิพงค์

